

Píseň rodičům

Marek Ztracený

Mám rád mámu i tátu, a tak nějak už asi chápu,
jak to tenkrát všechno bylo, když se jim to narodilo,
být vzhůru ve dne v noci, sedět na posteli při nemoci.
Osobní ochranka i soukromá banka,
v dobrým, i ve zlým být táta a mamka.

Už vím, jaké to je, a všechno, co mám, mám díky vám.
Už vím, po těch letech, nemějte strach, pán Bůh mi to vrací na
dětech.

Známku z chování jsem neměl nikdy slavnou, i tak jste stáli vžd
ycky za mnou.

Ostatní rodiče by utekli dávno, hrál jsem vám za to aspoň na pi
ano.

Jednou, když jsem ztratil Žákovskou knížku, zlomila jsi o mě sv
ou vařečku,
ještě teď někdy kulhám na pravou nohu, já vím, bylo to pro vých
ovu.

Měli jsme časy lepší i horší, jednou jsem vyhodil záchod do pov
ětří,

voda se hnala vážně celou školou a k Vánocům jsem pak dostal mí
su novou.

Ve třinácti jsem ti začal krást tvůj vůz, přeci jen do centra R
udy byl to kus.

Pak jsme spolu měli i chvíli válku, když jsem ti ho zboural na
totálku.

Už vím, jaké to je, a všechno, co mám, mám díky vám.

Už vím, po těch letech, nemějte strach, pán Bůh mi to vrací na
dětech.

Někdy jsem vám lhal a někdy něco tajil a toužil o sobě sám rozh
odovat.

Často jsem se pral a někdy napil, když bylo nejhůř, běžel jsem
se stejně k vám schovat.

Často házel na vás svoji vinu, abych později pochopil, jak skvě
lou mám rodinu.

Už vím, jaké to je, a všechno, co mám, mám díky vám.

Už vím, po těch letech, nemějte strach, pán Bůh mi to vrací na
dětech.